

політику і багато іншого. При вирішенні такого складного завдання недостатньо функцій, реалізованих у системах обліку, тут особливого значення набувають питання аналізу даних [3].

Отже, можна зробити висновок, що в своїх основних засадах політику управління запасами формують завдання управління запасами. Ефективне управління запасами дозволяє знизити тривалість виробничого і операційного циклу, зменшити поточні затрати на їх зберігання, вивільнити з поточного господарського обороту частину фінансових коштів, реінвестуючи їх в інші активи.

Література.

1. Гапека С. Основні принципи та завдання управління виробничими запасами на підприємстві [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://oldconf.neasmo.org.ua/node/2488>
2. Управління виробничими запасами [Електронний ресурс] / Фінансовий менеджмент Режим доступу: http://pidruchniki.com/1299101043647/upravlinnya_virobnichimi_zapasami
3. Оптимізація запасів [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://www.dm-consult.com.ua/uk/services/rest-optimization>
4. Гаджинський А. М. Логистика: Учебник для студентов высших учебных заведений. – 10-е изд., перераб. и доп. – М. : Издательство – торговая корпорация «Дашков и Ко», 2004 – 408 с.

СУЧАСНІ МЕХАНІЗМИ УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТНИМИ ПЕРЕВАГАМИ

Немашкалова А. А., студентка

Науковий керівник: Якименко-Терещенко Н. В., д.е.н., професор

Харківський торговельно-економічний інститут

Київського національного торговельно-економічного університету

У сучасних умовах розвитку ринку важливим фактором економічної активності, її рухомою силою, є конкурентоспроможність підприємств. Оскільки, з розвитком систем управління персоналом, розкриттям науково-технічного потенціалу, освоєнням більш перспективних технологічних аспектів діяльності постає необхідність виокремлення певних особливостей підприємства, які допоможуть йому позитивно виділятися із загальної маси підприємств, функціонуючих у однакових галузях виробництва, тобто визначення конкурентних переваг та специфіки їхнього управління.

Дослідники з різних країн трактують поняття конкурентної переваги по-різному, наприклад М. Портер розглядає її як «сукупність чинників, що визначають успіх або неуспіх підприємства в конкуренції; продуктивність використання ресурсів», а Л. Шевченко вважає, що «конкурентні переваги – це ті характеристики товарів, специфічні умови виробництва і продажу, додаткові послуги, які відрізняють діяльність фірми і створюють її перевагу над

конкурентами». Тобто, це є певна особливість, яка стимулює конкурентоспроможності підприємства [1, 2].

В період посилення ролі глобалізаційних процесів, постає питання управління конкурентними перевагами, бо важливими чинниками їх формування є взаємозв'язок внутрішнього та зовнішнього середовища підприємства. Внутрішні фактори закладені на рівні підприємства і залежать від внутрішньої організації виробничих процесів, а зовнішні лежать в основі оточення підприємства і не піддаються безпосередньому управлінню зі сторони керівництва. Управління конкурентними перевагами лежить в основі розвитку діяльності підприємства та стимулює досягнення стратегічних цілей загалом. Залежно від управління формуються системи та підсистеми регулювання та контролю, узгодження та адаптації, модифікації та координації конкурентних переваг відносно до змін у середовищі функціонування підприємства для досягнення мети певного періоду функціонування.

Оскільки фундаментальна структура управління конкурентними перевагами не є чітко окресленою, то в такому випадку постає необхідність представити її як внутрішню взаємодію компонентів управління, тобто процесу досягнення цілей, з елементами зв'язку у зовнішньому середовищі.

Базовим компонентом моделі управління конкурентними перевагами господарюючого суб'єкта, який дозволяє визначити найбільш сприятливі можливості для створення конкурентних переваг, є визначення, аналіз та оцінювання факторів, що їх утворюють, а саме: визначення цілі як напряму розвитку системи; підпорядкування задач кожного елемента загальній цілі системи; усвідомлення кожним елементом своїх задач розуміння загальної задачі; виконання кожним елементом своїх функцій, які впливають із поставленої задачі; існування певних конкретних відносин між елементами системи; наявність органу управління; наявність зворотного зв'язку [3].

Ще одним фундаментальним компонентом який визначає структуру управління конкурентними перевагами є ступінь зрілості підприємства, тобто стадія розвитку підприємства. Якщо підприємство тільки входить на певний ринок, то вагомою перевагою можуть стати ціна та якість продукції чи послуг, які пропонує виробник, або в загальному вираженні розвиток переваг за допомогою дослідження ринку і потенційних можливостей, таким чином при постановці цілі «вхід на ринок», отримуємо конкурентну перевагу «ціна», яку підприємство може досягти за рахунок альтернативних ресурсів та яка допоможе найефективніше досягти поставленої мети. Так може виглядати спрощена форма фактичного управління конкурентними перевагами.

Також важливо пам'ятати про постійний контроль за змінами на ринку та про збереження актуальності даної переваги в умовах сьогодення, бо на фоні постійних змін виведена перевага може втратити свої якості.

Контроль за ситуацією у зовнішньому середовищі є одним з найважливіших факторів стійкості конкурентних переваг, тому що ситуація в економіці, як України так і світу, є досить не стабільна з різних соціально-економічних, політичних та екологічних причин. Виходячи з постійних коливань у зовнішньому середовищі, а також в умовах постійної модернізації, в

світовій практиці, виробничих процесів на підприємствах і у зв'язку з цим посилення жорсткої конкуренції на світовому ринку, конкурентні переваги потребують особливої уваги з боку керівництва.

Таким чином, в сучасних умовах, управління конкурентними перевагами займає провідну роль у формуванні стратегічної спрямованості підприємства. Створення і утримання якісних конкурентних переваг з кожним роком стає все складнішим процесом, бо механізм їхнього регулювання не є чітким і закладений на всіх рівнях формування напрямків діяльності підприємств в цілому. Тому, вдало оперувати виявленими перевагами і перетворювати їх в реальний потенціал зможуть лише ті підприємства, незалежно від розташування, які впроваджують цілеспрямовану стратегію, засновану на реальних факторах, узгоджених за допомогою оцінки зовнішнього і внутрішнього середовища певної сфери діяльності підприємця.

Література.

1. Портер М. Международная конкуренция: конкурентные преимущества стран / Пер. с англ. под ред. и с предисловием В. Д. Щетинина. / М. Портер. – М. Международные отношения, 1993. – 896 с.
2. Шевченко Л. С. Конкурентное управление: Уч. Пособие / Л. С. Шевченко. – Харьков: Эспада, 2004. – 520 с.
3. Іванова Л. С., Формування системи управління конкурентними перевагами підприємства / Л. С. Іванова // Економіка та управління АПК. - 2012. - Вип. 8. - С. 83-89. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/есупарк_2012_8_18.pdf

ДЕРЖАВНЕ СТИМУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА ЇХ МЕТОДИ В УКРАЇНІ

Новосьолова М. О., студентка

Науковий керівник: Машлякевич А. О., к.е.н, доц.

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Одним з основних показників рівня розвитку економіки є рівень її інноваційності. Інноваційні процеси, передбачають співпрацю вчених, що розробляють нововведення і підприємців, їх впроваджують у виробничо-господарську практику, як на внутрішньому так і на зовнішньому ринках. Незважаючи на значні досягнення вітчизняної науки, комерціалізація позитивних результатів наукових досліджень інноваційної діяльності вимагає здійснення послідовної та ефективної державної політики в інноваційній сфері.

В країнах, де держава відіграє істотну роль у соціально-економічних процесах, переважно використовують прямі методи регулювання, в тому числі в інноваційній сфері. Система державного регулювання в країнах з ліберальною моделлю управління, навпаки, базується на використанні значного числа непрямих методів [1].